

DAGNINGEN

**"MIG ÄR GIVEN ALL
MAKT I HIMMELEN OCH
PÅ JORDEN."**

-MATTEUS 28:18

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

APRIL 1957

Det oroliga Mellersta Östern.

(Övers. fr. Dawn's april 1957 av br. Einar)

För mer än nitton århundraden sedan inträffade historiens största händelse i Mellersta Östern. Det var Jesu Kristi uppståndelse från de döda. Nyheterna om detta mäktiga underverk blev emellertid inte synligt för hela världen. Vid den tiden var detta begränsat till några få utvalda, till en liten grupp av Jesu lärjungar. På tal om detta sade aposteln Petrus i Apg. 10: 40—41 följande:

”men honom har Gud uppväckt på tredje dagen och låtit honom bliva uppenbar, väl icke för allt folket, men för oss som redan förut av Gud hade blivit utvalda till vittnen, och som åto och drucko med honom, sedan han hade uppstått från de döda.”

Efter sin uppståndelse uppdrog Jesus åt sina lärjungar att predika Evangelium över hela världen och

”betyga, att han — Jesus — är den som av Gud blivit bestämd till att vara domare över levande och döda.” Apg. 10:42.

Förkunnandet av Evangelium har inbegripit upplysningen om att Jesus har uppstått från de döda och därigenom har denna kunskap blivit spridd och allmän i hela den civiliserade världen. Några har innerligt trott budskapet och har strävat att i trohet följa i Jesu fotspår. För många har det emellertid blott blivit en intressant historia, en sorts saga, baserad på Jesu lärjungars fantasi, som på grund av den tidens prövande omständigheter ansågs vara överspänd.

Dessa Jesus första lärjungar trodde att Jesus hade kommit för att upprätta det rike, som Israels heliga profeter hade siat om. Genom att Jesus blev korsfäst hade deras hopp dämpats för tillfället, men sedan han hade uppstått på tredje dagen återvände förtroendet för att han verkligen var den av profeterna bebådade Konungen, ”som skulle härskas ifrån hav till hav och ifrån floden intill jordens ändar”.

Ps. 72:8. Efter sin uppståndelse sade Jesus till sina lärjungar, att all makt var given åt honom i både himmelen och på jorden. Säkert skulle DENNE ENDE, som utrustats med så stor makt, vara i stånd till att upprätta det utlovade Riket och den regering, vars inflytande skulle komma att omfatta hela jorden.

Sant att Jesus lämnade sina lärjungar för att återvända till det himmelska hovet, men änglarna, vilka bevittnade Jesu himmelfärd (Apg. 1:10—11) utlovade, att han skulle komma tillbaka. Därför var den första Församlingens hopp att Jesus snart skulle komma igen för att upprätta sitt Rike. De trodde att detta rike skulle bli universalbote-medlet mot all jordens sjukdomar, nöd döden. Paulus skrev i 1. Kor. 15:25:

"Ty han måste regera, till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter. Sist bland hans fiender bliver dock döden berövad all sin makt."

Men detta hände för nära två tusen år sedan. I dag genomgår denna del av världen, varifrån dessa glada nyheter leder sitt ursprung, de mest plågsamma erfarenheter som någonsin har förekommit. Sedan Jesus hade blivit korsfäst och dödad samt därefter uppstått från de döda på tredje dagen blevo "Israeliterna" själva krigspridda över hela jorden. De har dock under senare åren återfått åtminstone en del av Löftes-landet och har blivit en oberoende nation ibland nationerna. Men samtidigt finna de sig själva vara oense och i strid med sina grannar som i den gamla tiden. Egypten, Syrien och Arabien — alla dessa länder äro fulla av spänningar och motstånd mot Israel precis som på Gamla Testamentets tid.

Eisenhower-doktrinen kräver försvar för Mellersta Östern mot kommunismen och har därigenom uppfordrat Ryssland att varna under hänvisning till att atomvapen kommer att användas för den händelse att Arab-världen skulle komma under USA:s herravälde. Situationen är farlig därför att en felaktig manöver från någondera sidan lätt kan leda till ett tredje världskrig med alla dess rysligheter.

Bland dessa spänningar och påfrestningar kan de mest oväntade ting uppstå. Ett exempel härpå är konung Sauds av Saud-Arabien be-

sök i Washington. Ehuru berörande ett helt annat område så påminner detta besök om ett annat celebert och kungligt sådant. Detta hände för mer än tre tusen år sedan, nämligen drottningens av Saba besök hos konung Salomo. Konung Salomo var utan tvivel fullt jämbördig med förut nämnde konung Saud av Saud-Arabien så långt som jordisk rikedom och ära beträffar.

Men beträffande resesättet så var det en stor skillnad mellan dessa båda besök. På den tiden var det ett helt företag att göra en så lång resa som drottningen av Saba gjorde till konung Salomo. Men tiderna har sedan dess förändrats radikalt. Och denna förändring har ägt rum under en anmärkningsvärt kort tid.

När genom uppfinningar denna förändring började så var det många bland de lärda som sade, att mänskosläktet nu hade ingått i "hjärnans ålder". Men detta var inte den riktiga förklaringen. De mänskliga arterna är inte mer begåvade nu än på Salomos tid. Under århundradenas lopp har många av våra största konstnärer, bildhuggare, målare, musiker och författare producerat sådant som motsvarar den moderna tidens s. k. "hjärn-ålder".

Bibeln allena kan ge det rätta svaret, varför världen på så kort tid har gjort så stora framsteg på t. ex. kommunikationernas område, ökat hastigheten med motsvarande tidsbesparing för resor till hundratal mil och med betydligt större bekvämlighet. Förklaringen härtill finns i profeten Daniels bok, kap. 12 och vers 4. Där talas det om att det i "ändens tid", (den tid i vilken vi nu leva) skall "kunskapen växa till och många skola resa av och an ("be much running to and fro" — i den engelska bibeltexten). Det är uppfyllelsen av denna profetia som vi nu bevittnar.

Det allmänna ökandet av kunskapen och den likaså tilltagande reselusten samt resehastigheten har utvecklats under en jämförelsevis kort tid och på ett sådant sätt att det är nästan otroligt. Och vi är bara i början. De förutses redan nu genom uppgifter, som baserats på informationer lämnade av stora fabrikskoncerner och framstående forskningslaboratorier och andra pålitliga källor, att vi inom en mycket kort tid kommer att få se sådana ting såsom luftkonditionerade kläder,

raketer som kan föra passagerare mellan Amerika och Europa på en timme, transportband som för arbetare till arbetsplatsen, jättehöga stadsbyggnader, byggda nästan helt och hållet av glas, elektriska bromsar för automobiler m. m., så att människorna komma att känna sig friska och krya in i ålderdomen och leva över hundra år. Det som nu uppräknats är blott några få av de underbara ting som ligger framför oss.

Men allt detta betyder inte att människorna äro mera intelligenta i dag än vad de varit i flydda tider. Den hastigt ökade kunskapen har genom tryckpressarnas förmedling gjort den samlade kunskapen från forna tider jämte den närvarande tidens kunskap tillgänglig på alla forskningsområden. Varje uppfinnare och vetenskapsman har en viss hjälp i sina uppfinningar från alla de övriga. För den stora massan av oss erfordras snart ingen annan kunskap än att veta huru vi skola trycka på olika slags knappar. Detta kunde människorna på Salomos tid gjort lika bra.

Det bästa beviset för att människornas intelligens inte har ökat är, att människan inte ännu har uppfunnit något sätt att skydda sig själv mot total förstörelse genom egna uppfinningar.

Konung Salomo var en fridens man och drottningen av Sabas besök var en artighetsvisit blandad med vetgirighet eller nyfikenhet.

I den nuvarande "profetiska ändens tid" har den ökade kunskapen fört jordens vidsträckta nationer närmare varandra, ja, så att säga in på varandras bakgårdar, och det är ett ilande fram och tillbaka av ambassadörer, premiärministrar, statssekreterare, presidenter, kungar och diktatorer för att finna en lösning av de myriader av världsproblem, av vilka var och ett är så allvarligt att det kan leda till ett tredje världs- krig om man inte till sist kan finna en tillfredsställande lösning. Världen kan bygga raketer och vätebomber men kan inte lösa de problem som skapats av den fallna människans själviskhet. Profeten Daniel förutsade även detta. Han förutsade i Dan. 12:1 att

"på den tiden (ändans tid) kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, ända till den tiden."

Vi bevittnar nu denna nöd. Den profetiskt förutsagda ökade kunskapen har nu trängt in i alla jordens folk, som äro i rörelse och ropar högljutt på sina rättigheter såväl verkliga som inbillade sådana.

Detta är en orsak till att Mellersta Östern nu intager en så framträdande plats i nyhetsutsändningarna. En annan orsak är att Israel är en av Mellersta Österns nationer. Emedan vi nu leva i en övergångsperiod som kommer att leda till fullt upprättande av Kristi Rike, så inträder också den rätta tiden för Guds gamla egendomsfolk att återfå sitt löftesland. Deras förhållande av skyhöga spänningar äro icke annorlunda nu än de varit i gamla tider och de komma att fortsätta ända till dess att både Israel och hela världens problem blir lösta av den profetiskt förutsagda "regeringen" som kommer att vila på FRIDSFURSTEN.

Enär många sekler förflutit sedan Jesus första lärjungar väntade på att Jesus skulle upprätta sitt rike, så innebär detta dock inte något fördröjande av Guds plan. Under denna väntetid har Herren Gud bland hedningarna uttagit ett folk, som kunde kallas efter hans namn. Apg. 15:14. Nu är detta verk nära fullbordat och därför har Herren lösgjort kunskapens krafter, som kommer att fortsätta att störa världen mer och mer med ursinniga handlingar till dess att människornas själviska sociala ordning blir satt åt sidan och får lämna rum för Kristi Rike. I det riket kommer alla nationers människor att erhålla sina rättigheter. Fred och säkerhet kommer att tillförsäkras åt alla.

I sin vishet visste Herren att människosläktet behövde en viss förberedelse för dessa välsignelser, i synnerhet ett uppvaknande till att inse dess behov av desamma. Det var därför som Herren Gud tillät förökandet av den stora Kunskapen och samtidigt gav människorna ett tillfälle att upptäcka att denna kunskap, som i sig själv är så underbar, skild från honom och Kristi Rikes kontroll skulle kunna leda till folkenas självmord.

Kristi Rikes rika och tillfredsställande välsignelser kommer att innebära befrielse från sjukdom och död. Den ökade kunskapen kommer även att vara en hjälp till att förbereda människorna för dessa välsignelser. Och ehuru den medicinska vetenskapen förutsäger att den tid

är inte långt avlägsen när människorna kommer att leva långt utöver 100-årsmärket, så veta vi emellertid på basis av Guds Ord att när det utlovade och efterlängtrade Kristi Rike blivit fullt upprättat så komma alla de, som mottaga och godkänna den gudomliga anordningen och nåden genom Återlösaren — Jesus Kristus — och lyda det Rikets lagar, att leva för evigt.

ATT LINDRA MÄNSKLIKT LIDANDE.

Till Staten New Jerseys lagstiftande församling har en grupp läkare insänt en begäran om att "barmhärtighetsdödandet" eller "döds-sprutan" skall legaliseras, d. v. s. rättigheten att förkorta lidandet under läkarkontroll skulle lagfästas vid tillämpningen i de fall, då intet hopp om tillfrisknande förefanns för vederbörande patient. Om ett sådant förfarande är i enlighet med Guds Lag råder det emellertid delade meningar om.

Bibeln upplyser oss om att människan skapades till Guds avbild, och att Gud är kärlek. Detta är otvivelaktigt orsak nog att lindra och om möjligt helt borttaga lidandet för dessa som vårdas på våra olika anstalter såväl som på andra platser. Samma skäl gäller när det är fråga om att åsamka de lägre stående djurens lidande. Vi är säkerligen alla tacksamma för det som göres av djurskyddsföreningarna.

Hur underligt är det inte då att människor kan tro och föra vidare den vidskepelse, som traditionerna från de mörka åldrarna förkunnar, nämligen att Gud, den kärleksfulle Skaparen skall tortera alla "otroende" i ett brinnande helvete i evighet. Denna åsikt är naturligtvis inte alls i harmoni med Bibelns lära. Straffet för synden är döden, vilket är ett barmhärtigt straff. Bibeln försäkrar oss att under Kristi tusen-åriga Rike skall alla de döda uppväckas och givas ett tillfälle till att tro, lyda den gudomliga lagen och leva för evigt.

När detta verk är fullbordat skall Guds underbara löfte i Upp. 21: 4 uppfyllas:

"Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon. Och döden skall icke mera vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer, ty det som förr var är nu förgånget."

Den tidens uppsåtligt ogudaktiga människor kommer att avskäras från livet. Vi läsa därom i Apg. 3: 23 följande:

"Och det skall ske, att var och en som icke lyssnar till den profeten (Jesus), han skall utrotas ur folket."

Detta må väl kunna hänföras till "barmhärtighetsdömandet" för de uppsåtligt ogudaktiga (oförbätterliga) människorna. De kommer inte att hållas vid liv i något slags pinorum. Alla de övriga kommer att leva för alltid, inte i sjukdom och plåga, utan i fullkomlig hälsa och i harmoni med deras Skapare.

Då kommer det inte att finnas några "obotliga fall". På Jesu tid ansågs "spetälskan" som en obotlig sjukdom, men Jesus renade och botade den från deras svåra sjukdomar genom den mäktiga kraften från hans himmelske Fader. Detta är en klar illustration på att när Guds rätta tid är inne då skall ingen sjukdom vare sig själslig eller kroppslig längre kunna motstå den **STORE LÄKARENS HELANDE KRAFTER.**

Studier i Skriften:

Stora pyramidens hemlighet.

Stora pyramidens vid Gize i Egypten har gett anledning till en omfattande forskning, ur vilken en del kommer att publiceras i denna tidskrift. Pyramiden är belägen mitt emellan nedre och övre Egypten, ej långt ifrån Kairo. De gamla uppräknade världens "sju underverk" bland vilka pyramiden vid Gize stod främst på listan.

Under ungefär ett hundra års tid har den tanken förfäktats, att Stora pyramiden eller den så kallade Cheopspyramiden vid Gize skulle vara det av profeten Jesaja nämnda altare eller stenmonument, som

blivit rest åt Herren mitt i Egyptens land, så ock . . . vid landets gräns, till tecken och vittnesbörd för Herren Sebaot. — Jes. 19: 19, 20.

Att det finns pyramider i Egypten och att dessa betraktas såsom gamla kungagravar känner man till, men att en av dem, och den största — i likhet med tabernaklet i öknen och Salomos tempel — skulle vara byggd på Guds befallning till att bekräfta och belysa Hans i Bibeln meddelade plan beträffande människosläktet, är för det stora flertalet kristna och människor i övrigt, en ny och främmande förkunnelse, som förefaller alltför fantastisk för att vara sann.

I ett föredrag hållet på konventet i Stockholm 1956, som återgavs i Dagningens decembernummer samma år, redovisades ett antal omständigheter, som talar för att Stora pyramiden är det tecken i Egyptens land, som Bibeln bland annat genom Jesaja hänvisar till. De omständigheter, som medtogs då var endast ett urval bland flera. Avsikten var att på den tid, som disponerades för föredraget, ge så starka belägg som möjligt för att det finns ett samband mellan Bibeln och Stora pyramiden. Vi hoppas framdeles få tillfälle att framlägga ytterligare omständigheter, som talar för detta samband. Samtidigt hoppas vi kunna redovisa skäl för att en fortsatt forskning i Guds ord i grundtexterna till Bibelns böcker bör bedrivas jämsides med en forskning i Stora pyramidens symbolik och mått.

Vi skall till att börja med lämna några enkla exempel på hur pyramiden belyser Guds plan enligt Bibeln och på de upplysningar i övrigt som den ger oss.

Pyramiden är en utmärkt symbol för den blivande himmelska regeringen, om man antager, att toppstenen representerar Jesus och stennarna under toppstenen i tur och ordning övriga blivande medlemmar i denna himmelska regering. På många ställen i Bibeln talas om en hörnsten på ett sådant sätt, att det kan utgöra ett belägg för antagandet, att en pyramid används som en symbol för den blivande himmelska regeringen.

Här nedan följer några exempel.

Ps. 118:22: "Den sten, som byggningsmännen förkastade, har blivit en hörnsten.

118:23: Av HERREN har den blivit detta; underbart är det i våra ögon."

Jes. 28:16: "Därför säger Herren, HERREN så: 'Se, jag har lagt i Sion en grundsten, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, fast grundad; den som tror på den behöver icke fly.'"

Matt. 21:42: "Jesus sade till dem: 'Ja, haven I aldrig läst i skrifterna: Den sten, som byggningsmännen förkastade, den har blivit en hörnsten; av Herren har den blivit detta, och underbar är den i våra ögon.'"

Mark. 12:10: "Haven I icke läst detta skriftens ord: 'Den sten, som byggningsmännen förkastade, den har blivit en hörnsten;

12:11: av Herren har den blivit detta, och underbar är den i våra ögon.'"

Luk. 20:17: "Då såg han på dem och sade: 'Vad betyder då detta skriftens ord: Den sten, som byggningsmännen förkastade, den har blivit en hörnsten.'"

Ap. 4:10: "Så mån I veta, I alla och hela Israels folk, att det är genom Jesu Kristi, nasaréens, namn, hans som I haven korsfäst, men som Gud har uppväckt från de döda — att det är genom det namnet, som denne man står inför eder frisk och färdig.

4: 11: Han är 'den stenen, som av byggningsmännen' — av eder själva — 'aktades för intet, men som har blivit en hörnsten.'"

Ef. 2:20: [Alltså ären I] ... "uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv,

2:21: i vilken allt det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren."

1 Petr. 2:6: "Det heter nämligen på ett ställe i skriften: 'Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på den skall icke komma på skam.'

2:7: För eder, I som tron, är stenen alltså dyrbar, men för sådana som icke tro har 'den sten, som byggningsmännen förkastade, blivit en hörnsten',

2:8: som är 'en stötesten och en klippa till fall.'"

Job 38:6: "Vari äro hennes hönstenar*) nedsänkta eller vem lade (topp-**) hörnstenen därpå.

38:7: medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop?"

Ehuru Nedstigande gången i Stora pyramiden (se bilden) är nära tre hundra fyrtio fot lång, är den endast tre och en halv fot bred och något mindre än fyra fot vinkelrätt från golv till tak. Dess ingångsöppning är belägen på norra sidan av pyramiden ungefär 50 fot lodrätt över den klippgrund, på vilken pyramiden är byggd. Från ingångsöppningen sluttar gången brant söderut.

Endast en fjärdedel av Nedstigande gången går genom den egentliga pyramiden. De övriga tre fjärdedelarna är uthuggna i klippgrunden. Från Nedstigande gångens nedre ände fortsätter Lilla vågräta gången söderut först till en liten recess, (kammare) och därefter till en stor underjordisk kammare (se bilden). Denna, som också är uthuggen i klippan, har vackert jämnade tak och väggar; golvet däremot är mycket ojämnt och verkar ofullbordat.

Den stora underjordiska kammaren är delad i två delar, av vilka en är belägen i öster och en i väster. I östra delen är golvet lägre än i den västra. I mitten av den östra delen finns ett djupt schakt. I västra delen reser sig det ojämnade golvet i höga tillbakalutande kullar eller berg, som i det närmaste nå upp till taket. Den ena av dessa kullar ligger åt norr och den andra åt söder. De är skilda åt medels ett två och en halv fot brett dike.

Ända sedan slutet av 1800-talet har man antagit att Nedstigande gången med dess fortsättning. Lilla vågräta gången, symboliserar den närvarande onda världens vandring mot den tid av nöd, som i Bibeln omtalas på många ställen, bl. a. i Daniel 12:1. Den stora underjordiska kammaren har antagits förebilda denna tid av nöd.

Man har redan för cirka 30 år sedan (kanske tidigare) antagit, att de två bergkullarna i den stora underjordiska kammaren symboliserar två

---

*) och **) Såväl den massoretiska texten som LXX har här olika ord.

** betyder egentligen: Vinkelsten eller slutsten.

block av världsmakter. Vi ser i dag, att det bland världens stater bildats två block, som är åtskilda icke blott geografiskt utan även ideologiskt.

Det kan givetvis invändas att vissa stater icke anslutit sig till något av de två stora blocken; det vill emellertid synas som om det icke skulle dröja lång tid, innan även flertalet av dessa sistnämnda stater gör detta. Endast några få torde komma att förbli neutrala i händelse av ett nytt storkrig.

I den stora underjordiska kammaren har även uthuggits en skyddad, mindre plats icke olik en spilta, från vilken man stående bakom ett bröstvärn kan se ut över kammaren. Denna skyddande plats har antagits bekräfta den från Bibeln härrörande uppfattningen, att människor kommer att överleva den stora nöden.

A. K.

Här följer början av en predikan av vår tyske broder "X". (Övers. från tyska språket av Str. Claire Strömberg och H. N.)

Guds Tempel.

Invigningen av Herrens stora tempel är för varje enskild lem av den utvalda församlingen av synnerligen stort intresse, emedan vid jämförandet av dithörande bibelställen en underbar förebildlig betydelse framträder, som skall erkännas av de "förståndiga". — David — en förebild av församlingen i dess kämpande och lidande tillstånd, planerade och förberedde tempelbyggnaden på ett storartat sätt. Personligen tillät Gud icke honom att utföra denna byggnad. Först hans son, den vise Salomo, lade grunden i 5. året av sin regering, och fullbordade det härliga byggnadsverket i det 12. året.

Bibelns berättelse om värdet av guld, silvret, det ädla virket de kostbara stenarna o. s. v. låter sagolik. Oavsett de där anhopade rike-

domarna och skatterna gällde det unika templet på sin tid såsom något alldeles underbart, som lände den ärorika konungen och Israels folk till stort rykte och ära, så att drottningen av Saba, när hon såg all dess skönhet utropade: "Icke ens hälften har blivit omtalat för mig." (1. Kon. 10: 7). Ur konungaböckerna framgår det, att ett stort uppbåd av mänskliga krafter voro därtill nödvändiga. Så måste t. ex. under varje kvartal 30.000 israeliter göra tjänst för tempelbyggnadet. Utom dessa voro 150.000 arbetare verksamma därvid, som det vill synes anställda utlänningar (1. Kon. 5), de i Palestina boende främlingarna, ännu icke bortdrivna kanaaniter. Det övervägande antalet av de sistnämnda visar, att de flesta av dem voro främlingar i den israelitiska fristaten. Ligger icke i denna bibelberättelse en underbar förebild dold? Den nämligen, att främlingar, utomstående, ja sanningens fiender, vid tillkomsten av det motbildliga templet utgjorde huvudparten? Deras hugg och slag med hammare och mejsel tjänade under gudomlig uppsikt till att *de levande byggnadsstenarna* och de härliga pelarna blevo huggna och avslipade för den andliga byggnaden. — "Sannerligen de veta icke vad de göra" sade vår Herre om dessa, ty liksom hörnstenen, om än förkastad av byggnadsmännen, blev han genom allt det han led av naturliga, förblindade, bedragna och vilseförda människor gjord fullkomlig. Ja, större, värdefullare, underbarare än de ovetande människorna är deras omedvetna medarbete. En gång i framtiden, i evigheten, skall detta klart framstå.

Ytterligare en sak är av stor betydelse varigenom Guds barns hjärtan styrkes, nämligen skriftstället i 1. Kon. 6: 7; "och när huset uppfördes, byggdes det av sten, *som hade blivit färdighuggen vid stenbrottet*; alltså hördes varken hammare eller yxa eller andra verktyg av järn vid huset när det byggdes". Är detta inte underbart! *Här nere* på jorden beredes de levande stenarna. Och de genom Guds ord lärda Jesu efterföljare, veta precis efter vilka mått, riktlinjer och lagar de skola bli passande byggnadsstenar. Vet du kära broder, kära syster varför den himmelska byggmästaren hanterar den ena stenen med ett, den andra stenen med ett annat verktyg? — Några av dessa stenar ha vid begynnelsen av deras andliga liv att uthärda stora försakelser, andra

återigen först vid slutet. — Andra åter ha hela livet igenom fått föra en hård kamp. Ännu andra blevo prövade genom helt lätta anfåtelser, allt efter försynens visdom och nåd, som väger människans ställning, sättet och förmågan och allt medverkar till de utvaldas frälsning. "Min son, min dotter", säger liksom Herren, "bry icke ditt huvud med utforskanden och tal om höga ting och Guds förborgade rådslut", till exempel varför den ene är så fattig och övergiven, eller den andre så lycklig och har blivit upptagen i nåd, åter en annan så djupt förnedrad och förödmjukad, och åter en annan blivit så högt upphöjd. Ty allt detta ligger högt utöver all mänsklig förmåga, och det naturliga förståndet. Läs vad som står skrivet genom profeten Jesaja: "Se, mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar och mina tankar högre än edra tankar" (Jes. 55: 8, 9). Med visshet vet vi endast ett, det är nådefulla tankar, fridens och kärlekens omtankar och faderligt förbarmande tankar, som Gud har om oss. När alltså fienden nedlägger sådana tankar i din själ, eller nyfikna människor skulle vilja ha upplysning av dig, så svara endast med profeten Davids ord: "Herre, Du är rättfärdig och dina domar äro rättvisa." (Ps. 119: 137). Ja, Herrens rätter och domar äro till för att styrka människohjärtan, som en renande regnskur för att åstadkomma en helig vördnad och icke för att bli undersökta och kritiserade av högmodiga människosinnen. De äro obegripliga för vanligt mänskligt förstånd.

Så formas alltså varje levande byggnadssten av mästarens hand. Han vakar över dess beredelse. — Det finns tyvärr även en fullständig förkastelse av någon utvald sten. En Judas blev vald och förkastad! Och i allvarliga ord omtalar skriften: "Ty dem, till vilka ljuset en gång har kommit, och som hava smakat den himmelska gåvan, och blivit delaktiga av helig ande och som hava fått smaka det goda Gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, men som ändå hava avfallit — den är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på nytt korsfästa GUDS SON åt sig och utsätta honom för bespottelse." (Hebr. 6: 4—6).

Även de på den tiden på jorden omkringliggande stenarna kördes således icke alla fram till byggnaden. I bestämda stenbrott blev det värdefulla materialet brutet. Således är alltså inte alla människor nu bestämda till det stora andliga templet, såsom det läres i de stora kyrkliga samfundet och i de olika sektsystemen. Väl är många kallade, men endast få utvalda efter Herrens egna ord. Och vi måste väl ändå antaga, att Han anlägger en sträng måttstock. Hur underbart har icke vår trogne Herre sört för den rätta beredelsen av de sina. (När Jesus återkom utvalde han otvivelaktigt en tjänare, vår käre broder Russel, som tillsammans med andra kära bröder utdelade mat i rätt tid. I den lilla boken — "Daglig himmelsk manna" — under det korta namnet "Mannaboken", väl bekant för allt Herrens folk, har br. Russell skrivit sitt personliga morgonbeslut och uppmanat oss alla att tänka likaledes. Vid ledning av den Heliga Skrift visas där den *nya* människan, hur Herren vill hava henne, ödmjuk, uppfylld av kunskap och kärlek. Väl dem, som bredvid den Heliga Skrift dagligen gör bruk av "Mannaboken". De känna sig sammanbundna med andra av samma sinne-lag genom andens enhet.

Nu vända vi åter vår kunskapsörstande blick tillbaka till förebilden. Vår text i förste Konungaboken 8: 1 börjar med fulländandet av tempelbyggnaden. Salomo församlade alla huvudmännen för Israels stammar i Jerusalem för templets invigning i oktober, judarnas nyårsfest, som, vad tiden beträffar, sammanfaller med den stora försoningsdagen. Denna var just förbi, försoningsoffren i Tabernaklet fullgjord och Guds välsignelse för det nya året given. Hela folket fröjdades ty återigen var nationen renad och försonad med himmelen. Det tycktes vara den lämpligaste tiden för invigningen av templet, som var en skugga eller förebild av Israels andliga förhoppningar. Det under den långa ökenresan medförda tabernaklet, vars glorierika uppfyllelse Kristus är, skulle nu föras in i templet. Denna härliga byggnad blev nu mötesplatsen för Jehova och Hans förbundsfond. De tusentals offer som där, framburos av prästerna och folkets huvudmän under konungens högtidliga procession hade, förutom att människorna visade sin vördnad, tillbedjan, tro och offervillighet en högre betydelse andligen

sett, nämligen ett fullständigt överlämnande av dem själva allt intill döden. Dessa ledsaga nu förbundsarken, symbolen för deras tro och osvikliga förhoppningar till det heliga området. Man ser genom kunskapens och förståelsens upplysta ögon att konungen med folkens furstar symboliserar vår Herre Jesus tillsammans med sina trogna övervinnare, under det att översteprästen och leviterna typifierade samma sak betraktat från en annan synvinkel. I den underbara, aldrig återupprepade processionen förenar sig offerförebilderna i nuvarande evangeliu tidsålder med den av det tillkommande konungliga riket i dess prakt och härlighet. De nu levande Guds barn typifiera likaledes dessa förebilder.

Vår himmelska konung Salomo har nästan fulländat sitt härliga tempel och har redan låtit sin inbjudan utgå till alla huvudmän och överstar i Israel att deltaga i dess "stora invigning". Med dessa huvudmän menas icke de stora, lärda och visa i denna tidsålder, utan endast Guds utvalda, som anses ringa i världens ögon, ja, de betraktas som fåvitska och dårar. De ha blivit samlade ifrån alla fyra väderstrecken, och processionen eller festtåget har redan börjat. Men, såsom det förebildliga templet icke var fulländat innan det viktigaste, arken — eller förbundsarken — stod på sin rätta plats, så skall också det sanna verkliga och eviga templet icke vara fulländat förrän den siste lemman blivit förvandlad från sitt tabernakeltillstånd genom den första uppståndelsen till tempeltillståndet, eller det evigt varande tillståndet.

I den heliga förbundsarken (vittnesbördets ark) fanns ingenting annat än de båda sten- eller lagtavlorna, änskönt detta påstående vid en första jämförelse med Hebr. 9:4 tyckes stå i motsats till detta. I det anförda bibelstället talas det ju också om det gyllene kärilet, med mannat och Arons stav, som grönskade dessa uppgifter hänsyfta endast på tabernaklet, icke på templet. Det gyllene kärlet, som innehöll det oförgängliga mannat, är symbolen för oförgängligheten eller odödligheten, av det konungliga prästerskapet, Arons stav, påminner om fruktbarheten och välsignelserna, som skola tillfalla de motbildliga leviterna i Herrens tjänst. Men båda nämnda förebilderna finna sitt slut i nuvarande tidsålder — den stora frälsningsanordningen eller Guds stora

frälsningsråd denna tidsålder. De tillhörde eller varade endast som ett övergående tillstånd av tabernaklet och skola därför i det kommande tillståndet av härlighet, representerat genom templet icke mera vara behöfliga.

(Forts.)

Brevet till en vän.

Käre Vän i Kristus och hans Sanning.

Jag har hört att Du är avsidestagen och gärna önskar flytta hem. Detta förstår jag väl och Du vet ju av Rom. 8: 22 och 23 "att hela skapelsen suckar och vändas. Och icke den allenast, också vi själva, som hava fått Anden såsom förstlingsgåva, också vi sucka inom oss och bida efter barnskapet, vår kropps förlossning." När då vår kroppshydda, som under många år varit boningen för vår personlighet, nedbrytes, då är det gott att veta, "att vi hava en byggnad, som kommer från Gud, en boning som icke är gjord med händer, en evig boning i himmelen." Det var denna saliga visshet som förmådde aposteln Paulus att skriva i 2 Kor. 5: 8 följande trösterika ord:

"Men vi äro vid gott mod och skulle helst vilja flytta bort från kroppen och komma hem till Herren."

Och när Paulus sjunger sin svanesång i 2 Tim. 4: 6—8 gör han det i en hög och triumferande tonart sålunda:

"Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Tiden är inne, då jag skall bryta opp." —

Detta sistnämnda — "bevarat tron" — är det enda som vi till slut och "när tiden är inne för oss att bryta opp" har någon glädje av, det enda som är värdebestående och oberoende av varje inflation och förändring här på jorden. Tron på Gud såsom vår Fader och på den han

sänt till vår frälsning: Jesus Kristus, det är den enda tro som håller både att leva och dö på. Den som äger en sådan tro kan också av fullaste hjärta instämma i vers 8 av samma citerade kapitel:

”Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på ”den dagen”, och icke åt mig allenast, utan åt alla dem som hava älskat hans tillkom-melse.”

”Rättfärdighetens *segerkrans*” är ett symboliskt uttryck, på samma sätt som Paulus använder i Fil. 3: 14, där han talar om ”att *jaga* mot målet för att få den *segerlön*, som hålles framför oss genom Guds kal-lelse ovanifrån i Kristus Jesus.” Denna ”segerkrans” eller ”segerlön”, som hålles framför oss betecknas även med ett annat symboliskt uttryck såsom ”*Livets Krona*”, varom vi kan läsa i Jak. 1: 12 och Upp. 2:10 & Upp. 3:11 och den erhålles genom att vi bliva ”*trogna mot Her-ren intill döden*.” Denna segerlön är *det eviga Livet*, som är det högsta som vår himmelske Fader kan giva sina barn. Och den skall vi ”*jaga*” efter säger Paulus i Fil. 3: 14. Men här betyder ordet ”*jaga*” inte det-samma som att ”*jäkta*”. Det trodde jag tidigare i mitt liv och fyllde ut detta med en intensiv verksamhet av olika slag. De senare årens för-djupande i *Ordet* och *Sanningen* samt de många prövningar som mött mig under vandringen har lärt mig en bättre tolkning av ordet ”*jaga*”. Den fann jag i Ps. 46: 11 i orden ”*Bliven stilla*” och i 2 Mos. 14: 14:

”Herren skall strida för eder och I skolen vara stilla därvid.”

Tänk så enkel och lätt vår strid då blir. I stället för att oroa oss för utgången av våra prövningar, våra sjukdomar och lidanden av olika slag, så kunna vi med full tillförsikt överlämna det allt åt Herrens omsorger om oss — till den gode Herden som skall sörja för att intet fattas oss. ”Han låter oss vila på gröna ängar, han för oss till vatten (sanningen) där vi finner ro.” (Ps. 23: 1—6). — Vi är bildligt talat allesammans uppsagda till flyttning och sitta nu på tåget i varandra sällskap mot ett härligt mål. Vi äro på väg mot ett bättre hem än det som stått till vårt förfogande här på jorden, — mot ett bättre land än vårt jordiska fosterland. Och vi trivs gott med varandra, ty vi har vår store broder Jesus med oss i resesällskapet.

Rätt vad det är stannar tåget vid än en station och än en annan och någon av våra vänner i sällskapet säger: "Här är min station, och här måste jag skiljas från Er". Men vi säger då kanske till vår vän: "Nej, stig inte av här, åk med oss ett stycke till." Just då kommer konduktören — Jesus —. Han ler ett stilla leende när han säger: "Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud, tron ock på mig, och jag har berett rum åt eder." Joh. 15: 1—6.

Så fortsätter vårt tåg och samtalet mellan de återstående i resesällskapet, som blir mindre undan för undan. Någon undrar kanske ibland: "Hur skall det gå för mig som har så svårt att gå i uppförsbackar. Jag har hört att den sista vägbiten skall vara väldigt påfrestande för en så gammal och skröplig stackare som jag? Men då kommer strax vår vän "Hugsvälaren", som alltid är till hands för Jesu vänner, fast vi inte ser honom alltid, och han säger: "Ända till eder ålderdom är jag densamme, och intill dess att I varden gråa, *skall jag alltjämt bära eder.*" Varifrån fick Hugsvälaren de orden? Jo, det var vår himmelske Fader som uttalade dem och de står upptecknade i *Jes. 46: 4.*

Må så vara att den sista vägbiten är tung att vandra och att den går genom "dödsskuggans dal" och dödens port till det eviga livet. Kom dock ihåg den EVIGT STORE MÄSTARENS ORD, som kan läsas i Joh. 6: 40:

"Ja, *detta är min Faders vilja*, att var och en som ser Sonen och tror på honom, han skall hava evigt liv, och att jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen."

Detta är klara besked. Det är inga spekulationer, inga mänskliga fantasier. Det är ord från Livets Furste, Jesus Kristus, som genom sin försoningsdöd och uppståndelse berett oss denna möjlighet. För vilka? För *alla* som vill taga emot denna gåva. Ty en gåva är det, en nåd, oberoende av egen förtjänst. Det är synden som giver *lön*, men den *gåva*, som Gud av nåd giver, är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre." *Rom. 6: 23.*

I 1 Tess. 4: 13—18 beskrives döden som en sömn. Paulus talar där om de "avsomnade" och om deras uppväckande från sömnen. Tänk att få lämna plågorna och lidandet, bördorna som voro så hårt pressande

ibland, missräkningarna som mötte oss under vandringen och få lägga sitt trötta huvud till *vila* och — *få sova*. Huru länge? Ja, om sömnen varar ett år eller tusen år, vad betyder väl det? De som sova i dödsriket veta inte av något. De sova till dess Herren Jesus väcker dem. Då blir det sant som Herren Gud lät säga genom profeten Jesaja 51: 11:

”Ja, Herrens förlossade skola vända tillbaka (från dödsömmen) och komma till Sion med jubel, evig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och glädje skola de undfå, sorg och suckan skola fly bort.”

Eller det som Johannes fick se och höra på ön Patmos, vilket vi kan läsa i Upp. 21: 4:

”Gud skall avtorka alla tårar från deras (våra) ögon. Och döden skall icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer, ty det som förr var är nu förgånget.”

Jag minns inte om jag tidigare berättat följande episod för Dig, men jag gör det nu. På vårt sommarställe på landet brukade jag ibland vila mig en stund i en hängmatta, som hängde mellan de lövrika fruktträden i trädgården där. Jag njöt av trädens skugga och fågelsången. Men så hände det att jag en vacker höstdag av en ren tillfällighet tagit plats i hängmattan för att vila. Nu voro träden i det närmaste avlödade. Jag blev mycket överraskad av att kunna se himlen och en och annan stjärna framträda. Ju mörkare det blev desto klarare såg jag himlen och stjärnorna. En sådan syn hade jag aldrig sett där förr, ty trädets bladverk hade dolt mina blickar och utsikten uppåt. — Jag tänkte då och även senare har jag funderat på saken: ”Så är det också när det gäller vårt korta liv här på jorden, när det står i sin fulla grönska. När vi är omgivna av vänner och kunna med full hälsa njuta av livets glädje i dess olika former, — då ser vi sällan himlen klart”. Men när vårt livsträd faller sina blad, det ena efter det andra för att till sist blott har några få kvar — då ser vi himlen klarare. Hur gott är det inte då för oss om vi kunna instämma med Paulus i 2 Kor. 4: 16—18.

”Därför falla vi icke modet, om ock vår utvärtes människa förgås, så förnyas likväl vår invärtes människa dag efter dag. Ty vår bedrö-

velse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss, i översvinneligen rikt mått en *härlighet*, som väger översvinneligen tungt och varar i evighet — åt oss, som icke hava till *ögonmärke* de ting, som synas, utan de som icke synas. Ty de ting som synas, de vara allenast en tid (som är kort), men de som icke synas, de varar i evighet."

Ögonmärket, ja, det är mycket betydelsefullt åt vilket håll vi rikta våra blickar. Den rätta riktningen är att "Se på Jesus, trons hövding och fullkomnare." Hebr. 12: 1—2.

När jag läser de evangeliska berättelserna om Jesus och hans underbara vandring här på jorden och hans umgängelse med de olika slags människor som han då kom i beröring med, så slår det mig med förvåning att överallt där han gick fram, så blev det så förunderligt ljusst och fridfullt omkring honom. Han renade de spetälska från den tidens sjukdom som ansågs obotlig. Han botade lama och andra sjukdomar, blinda återgav han ögonens ljus, ja, han t.o.m. uppväckte döda, och överallt spred han glädje och frid, han gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla. Det var blott ett slags människor som inte blev glada över Jesus, — det var fariséerna och de skriftlärde. Och de är inte glada i våra dagar heller över Jesu sanna lärjungar. Varför? Därför att de äro andligen blinda. De anse sig vara färdiga och därför berättigade till att döma, ja, de t.o.m. fördöma sina medvandrare. Var finns fariseerna? Överallt, i vartenda samfund och även utanför. Det går lätt att bli en farisé. Må vi bedja Herren att han förbarmar sig över oss. Må vår strävan städse vara att efterfölja Jesus, så att vi må kunna instämma med Paulus i Fil. 3: 10:

"Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna delaktighet i hans lidanden, i det jag bliver honom lik genom en död sådan som hans, om jag så skulle kunna nå fram till uppståndelsen från de döda." —

Och härmed säger jag farväl till Dig för denna gång. Gud oss lede, tills vi möts igen.

Din i Kristus tillgivne vän Einar.

Vår käre vän och broder
OSCAR LINDSTRAND

f. 3/12 1870 fick hembud
15/3 1957.

Lugn och stilla blev hans in-
gång i den himmelska friden.
Dagningens vänner bevarar
honom i tacksamt minne.

Upp. 14: 13

Det finns ett underbart ord
av en gudsman i svunnen tid
att de, som på denna jord
fört de många till frälsning och
frid,
skola skina som stjärnor en gång
i en rymd av jubel och sång.

Kanhända det ej är för mig
att stjärndrömmar lysa min stig
men kanske, när elden förtärt
mitt verk, som inte var värt
mer än trä, hö och strå,
att jag själv av nåd kunde få
på fattig syndares vis
gå in i Guds paradys.

Vår broder, f. målaremästare Oscar Lindstrand var en mångsidigt och rikt begåvad man. Han var född i Valla, Bohuslän, och kom i unga år till Göteborg, där han efter utbildning hade egen målerirörelse. Han var den siste kvarlevande av stiftarna av nykterhetslogen Klippan och av orden

Korsriddarna. Br. Lindstrand har också varit verksam inom Göteborgs andra baptistförsamling samt även tjänstgjort som löjtnant vid Frälsningsarméns natthärbärke i Stockholm. En tid var han resetalare och ombudsman för Blåbandsförbundet. Bland Sanningens Vänner gjorde han sitt inträde först under de senare åren av sitt verksamma liv, vilket var prägladt av nitälskan för det *goda, sanna* och *rätta*. Närmast sörjande är barn, barnbarn och barnbarns barn samt systrar. Med dem deltaga en stor vänkrets till vilken Sanningens Vänner i Sverige och Danmark har förmånen att räkna sig.

Undertecknad betecknar det som en stor förmån att under några få korta år fått vandra i broder Oscar Lindstrands sällskap på vägen mot vårt himmelska Sion. Tack Gud och Tack broder.

*Mötas för att skiljas är Livets gång,
Skiljas för att mötas är Hoppets sång.*

Begravningen ägde rum söndagen den 24 mars 1957 med jordfästning i Vasa Sjukhus kapell varifrån färden gick till Lundby kyrka på Hisingen där stoftet efter vår broder Lindstrand nedsänktes i familjegraven, som var belägen alldeles invid kyrkan. Många tal hölls, såväl i kapellet som invid graven, av representanter från de olika grupper som broder Lindstrand verkat för under sin livstid. Från Sanningens vänner framförde broder, fabrikör G. E. Sandblom, vännernas hälsning och tacksamhet.

Dagningens red.

---

*Se, dagar skola komma, säger Herren, HERREN,
då jag skall sända hunger i landet:
icke en hunger efter bröd,
icke en törst efter vatten,
utan efter att höra HERRENS ord.
Då skall man driva omkring från hav till hav,
och från norr till öster,
och färdas hit och dit för att söka efter HERRENS ord,
men man skall icke finna det.*

Amos 8: 11—12.

FRÅN REDAKTIONEN.

Sommarens stundande konvent. Såsom vi nämnde i Dagningens Februari-nummer kommer Generalkonventet att hållas på samma plats som förra året nämligen i Bloomington, Indiana (USA), under tiden 3—9 Augusti 1957. Konventet börjar på lördagen den 3 Augusti och avslutas vid middagstiden på fredagen den 9 samma månad.

— — —
Konventen i Finland börjar i Tammerfors på Pingstdagen den 9 juni och pågår under två dagar med tillresedag på lördagen den 8 juni. Under tecknad, — som av vännerna inbjudits att delta — om Gud vill — i såväl detta konvent som de följande i Åbo och Helsingfors jämte besök hos enskilda vänner under mellantiden, — kommer att delta.

— — —
Konventet i Stockholm kommer, om Gud vill — att anordnas under tiden 31 augusti till 2 september 1957, närmare detaljer längre fram. Alla Dagningens vänner hälsas hjärtligt välkomna. Låt oss bedja om Herrens välsignelse över alla de olika konventen såväl som varje enskild Sanningens vän.

— — —
Om Konventet i Danmark vet jag i skrivande stund inget närmare besked, men om det är Herrens vilja och vår kära Syster Dinas hälsa det medger, blir det väl ett konvent i Slusemöllen som vanligt den första veckan i augusti månad. Vi må hoppas och bedja Gud därom.

— — —
Aminnelsetiden, som firas på söndagsaftonen den 14 April 1957 erinra vi på nytt om och hänvisa till Dagningens mars-nummer.

Red.

---

*Giv att ditt ord oss lyser så,
att vi i mörkret icke gå,
men genom denna jämmerdal
må vandra till din himmelssal.*

Philip Melanchton 1540.